

Maansuruko?

Kannustimme. Jännitimme. Toivoimme. Luotimme. Uskoimme.

Suomen jääkiekkomaajoukkue ei kuitenkaan aivan yltänyt yhteiseen tavoitteeseemme. Me emme voittaneet maailmanmestaruutta. Tasavallan presidentti ei saanutkaan jakaa kiiltävimpiä mitaleja omille pelaajillemme.

Tappio tuntui katkeralta. Mutta ei niin kitkerää, ettei jotain myönteistäkin. Olemmekohan vihdoinkin kahmineet riittävästi tervettä ja uskottavaa itse-tuntoa nyssäköihimme. Olemmeko oppineet joukkuepelin juonen?

Suomen jääkiekko- ja jalkapallomaajoukkueiden eräs ärsyttävä piirre on menneinä vuosina ollut epäonnistumisista masentuminen. Ja pahiten on masentunut kotiyleisö. Tiukoissa peleissä aina joku oma pelaajamme näyttää pettävän. Eivät ne yleensä ole mitään emämunauksia, vaikka siltä näyttävätkin. Vastustajat vaan ovat niin vimmatun hyviä, mikä saa pienenkin mokan tuntumaan niin ratkaisevalta. Tarkemmin muistellen tällaisia sattui näissäkin kisoissa jokaiselle joukkueelle.

Televisiosta näkemieni pelien perusteella yksittäisen oman pelaajamme virhe ja siitä seurannut vastustajan maali ei lamaannuttanutkaan Suomen joukkueen peliä. Päinvastoin. Joukkue luisteli ja taklasi parhaiten ollessaan tappiolla ja vanhojen kaavojen mukaan häviämässä ottelua. Joukkuepelin kummallinen viehätys onkin juuri siinä, että toisen vähän tyriessä muut juonivat pyyteettömästi yhä vain paremmin.

Joukkueemme lisäsi vauhtia ja paransi suoritustaan vastuksen pahetessa. Joukkue ei romahtanut kertaakaan näissä kisoissa. Aluksi maalit napsahtelivat parhaan ketjun mailoista, mutta loppua kohti koko porukka onnistui tasaisemmin. Koko kisojen parhaan pelaajankaan loukkaantuminen ei murttanut pelihaluja.

Niin, että voitettiinhan maailmanmestaruus jo vuonna 1995. Niin voitettiinkin, mutta tarkasti joukkueita tutkittaessa silloin Suomelle osui varsinainen etsikkoaika. Erinäisistä syistä johtuen esimerkiksi Tsekin, Venäjän ja Ruotsin joukkueet eivät olleet lähelläkään nykytasoa. Mutta sitä voittoa tarvittiin. Curre oli vetänyt oikeista naruista ja onnistunut vakuuttamaan pelaajat ja joukkueen johdon, että tällainenkin tavoite voidaan saavuttaa.

Suomalaiset kannustivat kisoissa villisti joukkuettaan. Kai siinä lomassa siemailtiin vähän kallista kaljaakin. Mutta ei rettelöity eikä öykkäröity. Raportit ja kuulumiset pienistä Hamarin ja Lillehammarin kylistä kertoivat ykskantaan, että suomalaiskannattajat olivat muuten haaleiden kisojen oikea ja ainoa piristys. Onkos siinäkin hippu lisää itsetuntoa.

Tervetuloa kotiin päät pystyssä, mainio joukkue!

pajen